

Elins känsla av att vara svensk i Sverige sommaren 2006

Första gången jag besöker Transitenheten i Källered firar Sverige sin nationaldag. Det är den 6 juni och allmän helgdag, en dag att fira känslan av att vara svensk i Sverige. Men det är ingen som riktigt vet hur man gör. På Nils Ericssonsterminalen står två unga människor och delar ut flaggor. Timlön och t-shirts. - Ha en trevlig nationaldag.

Jag ser en flicka i trettonårsåldern som diskret smusslar in sin svenska flagga i en skräpkorg så snart hon passerat utom synhåll. Flickan har ingen lust att gå omkring med en svensk flagga på stan. Hon tycker att det känns fånigt. Jag instämmer i tankarna jag tillskriver henne, och väjer för att slippa, jag får med ens mycket bråttom, jag måste hinna med mitt tåg, och vidare med bussen till Streteredsvägen.

Transitenheten är inhyst i en låg platt byggnad av gult tegel. Det är sommar. Solen skiner, vädret är oförlåtligt vackert. Barnen kommer springande. De tjuter och vill bli upplyfta. Inne i uppehållsrummet stinker det av svett. Det är lågt i tak. Luften är kvav. Här finns inga fönster, bara en tv-skärm som visar osammanhängande bilder i snabb följd.

I sofforna längst väggarna sitter män, närmast mig sitter en kvinna. Hon har bruna snälla ögon. Hennes svarta hår är bakåtkammat och uppsatt i en knut. Hon håller ett litet barn i famnen. Bredvid henne sitter två flickor. En av flickorna behöver nya skor. Hon kan inte gå ordentligt i de trånga vita högklackade festskorna med spetsig tå som skänkts till Röda Korsets klädinsamling.

(Att somliga går i hopplösa skor, det beror på att dessa blivit omoderna, och av god vilja skänkts till bättre behövande, som minst av allt behöver hopplösa skor)

Jag lägger händerna mot mitt bröst och säger: Elin. Kvinnan, som fortfarande ser på mig med sina snälla ögon, lägger händerna mot sitt bröst och säger: Cornelia. Så presenterar vi oss för varandra. Jag heter Elin. Jag heter Cornelia. Vi ses idag. Vi ses aldrig mer.

Imorgon kommer någon för att hämta dig, Cornelia. Imorgon ska utvisningsbeslutet verkställas. Du och dina tre barn ska lämna Sverige, för så är det bestämt. Den minsta heter Lorence. Han är ett år och fyra månader. Du visar mig hans ålder med fingrarna. Rita heter flickan som har för trånga skor. Systemen heter Anna. Imorgon kommer någon för att hämta er. Imorgon är ni inte längre här. Ni måste lämna Sverige för så är det bestämt, och eftersom du inte vet var ni hamnar, eller vart ni ska ta vägen, ber du om skor.

I förra veckan bröt kriget ut i Libanon på allvar. Svensk nyhetsmedia bevakar varje dag evakueringen av libanon-svenskarna. Libanon-svenskarna som räddas undan, som reser tillbaka med chartrade flygplan, bussar och båtar, till tryggheten och vardagen - och till känslan av att vara svensk i Sverige.

Om libanon-libaneserna som flyr för sina liv har svensk nyhetsmedia mycket lite att förtälja på bästa sändningstid - likaså om den skillnad som föreligger mellan en förstörd semester och ett förstört liv.

(fotnot) I verkligheten heter Cornelia, Cornelia. Lorence heter Lorence. Rita heter Rita. Anna heter Anna. Elin heter Elin. I verkligheten är Cornelia, Lorence, Rita, Anna och Elin verkliga människor.

Kram,

/Elin

060710

Kommer ni ihåg ett mail som Mariasun från Caritas skickade för ett par veckor sedan med en uppmaning om att protestera mot utvisningen av Screcko Jovanovic?

Jag har lärt känna Screckos hustru Sofijana och deras 6 barn; Sonia (14 år) Dimi (12 år) Miroslav (10 år) Bregita (8 år) Andreja (5 år) och Aleks (3 år) på Transit där de har bott sedan den 15 mars i år. Familjen är romer från Novi Pazar, tre av barnen är statslösa (Miroslav, Bregita, Andreja), Serbien-Montenegro tar inte emot dem. Familjen, som nu är splittrad, har befunnit sig i Sverige i 3 år och fått upprepade avslag på sin ansökan om uppehållstillstånd. Srecko befinner sig för närvarande någonstans i fd Jugoslavien, Sofijana och barnen väntar på att Migrationsverket ska verkställa beslutet att förvisa dem till ett fortsatt livslångt elände på flykt runt i Europa. _Jag tycker mycket om den här familjen och gör vad jag kan för att hjälpa dem...

Det finns en dikt av Göran Sonnevi, ur diktsamlingen "Det omöjliga", som jag har tänkt på allt oftare under den senaste tiden:

Inte det bländande riket av ljus/men den långsamt grå / gryende kyliga morgonen / till en serie av möjliga dagar / av arbete / Nästan allt återstår att göra / Det kan gå / Det är möjligt /

Det kan gå. Det är möjligt. Skriver Göran Sonnevi. Och eftersom jag inte har någon anledning att inte tro honom, så gör jag det.

Tror, eftersom tro är anledningslös och eftersom "faith is the substance of things hoped for, the evidence of things unseen".

Kram

/Elin